

متن پرسش

سلام علیکم عرض ارادت خدمت استاد گرانقدر چند روز پیش با چند نفر از دوستان مشغول صحبت بودیم که در حین بحث سوالاتی مطرح شد که نتوانستیم به جمع بندی برسیم لذا مزاحم شما شدم تا انشاءالله لطف کنید و تا حد امکان پاسخ سوالاتمان را بفرمایید این مطلب درست است: ۱- از آنجایی که ما نمی توانیم با ذات خدا ارتباط برقرار کنیم لذا باید با اسماء و صفات حضرت حق ارتباط برقرار کنیم؟ ۲- اگر این مطلب درست است مظهر تام و تمام اسماء و صفات چه کسانی هستند؟ ۳- فکر میکنم پاسخ شما بنا بر روایات اهل بیت علیهم السلام باشد. اگر اینگونه است پس ما به هنگام ارتباط با خدا باید توجهمان به اهل بیت باشد؟ ۴- اگر اینگونه است معنای مناجات و دعا چه می شود؟ در نماز ما که نمی توانیم با خدا ارتباط برقرار کنیم و تنها راه ارتباط با خدا، اسماء و صفات او هستند پس در نماز باید توجهمان به اهل بیت باشد!!!! اگر پاسختان منفی است چگونه می توان بین دو مساله فوق جمع کرد؟ ۵- آیت الله جوادی در یکی از سخنرانی هایشان در شب قدر فرمودند: رسیدن به مقام امیرالمومنین برای ما نه مقدور است و نه میسر ولی ما در این شب از خدا می خواهیم تا امامان را ندیدیم نماز نخوانیم، تا امامان را ندیدیم عبادت نکنیم. معنای این حرف چیست؟ اگر بگوییم این همان معنای ارتباط با خدا از طریق اسماء و صفات است پس در نماز متوجه امام هستیم و نه خدا. و اگر بگوییم که در نماز باید به خدا توجه داشت منظورمان از این توجه، توجه به ذات است یا به اسماء؟ ۶- معنای دقیق این فراز از زیارت جامعه کبیره چیست: من اراد الله بدا بکم و من وحده قبل عنکم و من قصده توجه بکم؟ ۷- تمام این بحث بین ما چند نفر از آن جایی شروع شد که در یکی از شب های ماه مبارک مداح داشت دعای ابوحمزه را میخواند و مردم چندان گریه نمی کردند. مداح گفت برای اینکه قفل دلها باز شود روضه امام حسین میخوانم و اون موقع بود که صدای گریه مردم بلند شد. من بعد از جلسه به دوستان گفتم که این یک آفت است. اهمیت روضه و گریه در مصائب اهل بیت به جای خود(که از فهم و درک بنده خارج است) ولی اینکه مردم نمی توانند با خدا صحبت و مناجات کنند، این یک آفت است. آنوقت دوستم گفت که ارتباط با خدا از طریق اسماء اوست و باید روضه خواند. طبق استدلال مشابه جلسه ای در یکی از مناطق تهران توسط پیر غلامان سیدالشهدا در شب های ماه مبارک برگزار می شود و در این جلسه ی دو ساعته فقط روضه خوانده می شود حتی بدون خواندن یک خط دعا. سوالم از شما این است که جایگاه دقیق توسل را بیان کنید و بفرمایید معنای دقیق توسل چیست و چگونه با مناجات قابل جمع است؟ بنده این سوال را از عده ای می پرسم آنوقت در جواب می گویند وابتغوا الیه الوسيله. بنده وهابی نیستم که بخواهند توسل را برایم اثبات کنم من

میخواهم جایگاه معرفتی توسل را به صورت اصولی و مبنایی درک کنم و جمع آن با مناجات و دعا را (با توجه به توضیحات فوق) متوجه شوم. با تشکر فراوان التماس دعا

متن پاسخ

- باسمه تعالی: سلام علیکم: وقتی توانستیم نور حق را در جمال اهل البیت «علیهم السلام» بنگریم و آن بزرگواران را آینه‌ی نمایش حق بدانیم پس عملاً با نور حق در اسماء حسنایش آشنا شده‌ایم و در دعا با خدایی مناجات می‌کنیم که اهل البیت «علیهم السلام» به ما نشان داده‌اند. این که آیت‌الله جوادی می‌فرمایند: از خدا می‌خواهیم تا امامان را ندیدیم نماز نخوانیم. به همین معنا است که در آینه‌ی حرکات و سکنات و گفتار امامانمان نظر به انوار اسماء الهی کنیم و حیّ و قیوم و سمیع و علیم را در آینه‌ی امامان معصوم بنگریم. در همین رابطه در زیارت جامعه، خطاب به امامان عرضه می‌دارید: هرکس خدا را بخواهد باید از طریق شما به خدا رجوع کند و هرکس بخواهد به نور یگانگی حق برسد با روح یگانگی که در شما هست متوجه حضور یگانه‌ی حق می‌شود و ... همین طور که شما در آینه‌ی جبهه‌های دفاع مقدس با خدایی آشنا شدید که در جاهای دیگر به آن خوبی نمی‌توانستید با آن خدا مرتبط شوید. در مورد مداحی آن مداح، دوست شما درست می‌گوید چون آینه‌ی حرکات و سکنات اهل البیت «علیهم السلام» قدرت انتقال دارد برای ارتباط حضوری با انوار و تجلیات اسماء الهی. توسل به ائمه یعنی برای رجوع به حضرت حق متوجه نور حق در جمال اولیاء معصوم می‌شویم و از طریق وجود مقدس آن‌ها با حضرت حق مرتبط می‌گردیم. موفق باشید